

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **QANTO s.r.o.**, IČ 48172766
sídlem Na Slatince 3279/3, Záběhlíce, Praha 10
zastoupena advokátem JUDr. Michalem Novákem
sídlem Tyršova 231, 570 01 Litomyšl

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. 39950/19/5100-31461-701836,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 9. 2019, č. j. 39950/19/5100-31461-701836, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen žalobkyni nahradit náklady řízení ve výši 11 228,- Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Michala Nováka, sídlem Tyršova 231, 570 01 Litomyšl, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala u zdejšího soudu přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadané rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 25. 09. 2018, č. j. 1563787/18/2811-00460-607375, kterým byla žalobkyni doměřena daň z nabytí nemovitých věcí dle zákonného opatření senátu č. 340/1992 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, v platném znění (dále jen jako „zákon o dani z nabytí nemovitostí“). Žalobkyně svou žalobu odůvodnila následujícím způsobem.
2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že mezi ní a daňovými orgány nejsou sporné skutkové okolnosti věci, nicméně právní posouzení věci, konkrétně pak otázka právní úpravy, dle které je nutno věc posuzovat. Žalobkyně sporuje názor daňových orgánů, že na věc je nutno aplikovat právní úpravu, která je účinná v době vzniku daňové povinnosti, tedy právní úprava ke dni 31. 10. 2017. V daném případě je tedy dle daňových orgánů jednou ze zákonných podmínek pro účely posouzení oprávněnosti uplatněného osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitostí také podmínka minimální doby finančního leasingu ve smyslu § 21d odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném dne 31. 10. 2017, tj. doba 30 let. S tímto však žalobkyně nesouhlasí a odkazuje na § 24 odst. 4 zákona č. 586/1992., o dani z příjmů (dále jen jako „zákon o dani z příjmů“), účinného v době uzavření leasingové smlouvy, tj. k 17. 11. 2004, s odkazem na část první, čl. II., bod 9, přechodných ustanovení zákona č. 545/2005 Sb., zákona, kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony. Dle části první, čl. II., bodu 9 zmíněných přechodných ustanovení se u hmotného majetku, který je předmětem smlouvy o finančním pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku uzavřené do konce zdaňovacího období započatého v roce 2004, pro účely ustanovení § 24 odst. 4 písm. a), § 24 odst. 4 písm. b) a § 30 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 492/2000 Sb. použije doba odpisování platná v době uzavření smlouvy. V takovém případě by zákonnou podmínkou byla minimální doba finančního leasingu 8 let a žalobkyni by nárok na osvobození od daně z nabytí nemovitostí vznikl. Na podporu své argumentace žalobkyně v žalobě odkázala na obecnou judikaturu vztahující se k zásadě *in dubio mitius*, konkrétně pak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 Afs 4/2014-84, dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 1 Afs 1/2010-59, a závěrem na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02. Žalobkyně v žalobě navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci uplatnila žalobkyně nárok na náhradu nákladů řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, setrval na svém právním názoru a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Žalobkyně na základě kupní smlouvy ze dne 31. 10. 2017 zakoupila od společnosti TESTA INVEST s.r.o., IČ: 260 10 755, nemovité věci v kupní ceně 10.615.936,- Kč, které byly před tím předmětem **leasingové** smlouvy mezi žalobkyní a zmíněnou společností TESTA

INVEST. Tato leasingová smlouva byla ujednána na dobu 240 měsíců, tj. 20 let. Vklad práva vlastnického do katastru nemovitostí byl proveden dne 12. 12. 2017 s právními účinky ke dni 31. 10. 2017. Daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí podala žalobkyně dne 29. 3. 2018. Žalobkyně použila formulář zkráceného daňového přiznání určený pro nabytí vlastnictví k nemovité věci osvobozené od daně podle § 6, § 7, § 8 a § 9 zákona o dani z nabytí nemovitostí, s tím, že uplatnila nárok na osvobození podle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitostí. K daňovému přiznání doložila kupní smlouvu, znalecký posudek č. 6166-001-2018 vypracovaný znalcem V. K. dne 4. 1. 2018, v němž byly převáděné nemovité věci oceněny na částku ve výši 20 216 250 Kč, vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí, leasingovou smlouvu č. 17112004/LS ze dne 17. 11. 2004, (dále jen „leasingová smlouva“), splátkový kalendář ze dne 17. 11. 2004 k leasingové smlouvě na leasingové zálohy a splátkový kalendář na leasingové splátky k leasingové smlouvě, dodatek č. 1 k leasingové smlouvě ze dne 3. 12. 2004, splátkový kalendář k dodatku č. 1, dodatek č. 2 k leasingové smlouvě ze dne 3. 12. 2004, dodatek č. 2/ZLN ze dne 21. 9. 2005 k leasingové smlouvě, dodatek č. 3/ZLN ze dne 1. 1. 2014 k leasingové smlouvě, dodatek č. 4/ZLN ze dne 2. 9. 2014 k leasingové smlouvě a splátkový kalendář ze dne 2. 9. 2014 k leasingové smlouvě. Dne 8. 6. 2018 vyzval správce daně žalobkyni k odstranění pochybností o správnosti podaného daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Dne 7. 8. 2018 zaslal správce daně žalobkyni výsledek postupu k odstranění pochybností, ve kterém popsal dosavadní průběh daňového řízení a shrnul, proč nelze nabytí nemovitých věcí osvobodit podle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitostí. S tímto výsledkem však žalobkyně nesouhlasila a dne 15. 10. 2018 odvolání, ve kterém uvedla v jádru totožné námitky, které uvádí v žalobě. Žalovaný se však s právním názorem žalobkyně obsaženým v odvolání neztotožnil a odvolání žalovaným rozhodnutím zamítl.

6. Krajskému soudu je z obsahu žalovaného rozhodnutí a z podané žaloby patrné, že mezi stranami není toliko sporný skutkový stav věci, ale sporným zůstává otázka, která právní úprava má být na projednávanou věc aplikována. Žalovaný (a před ním správce daně) zastává názor, že aplikovatelná je zákonná úprava, včetně podmínek pro finanční leasing dle zákona o daních z příjmů, účinná ke dni právních účinků zápisu vlastnického práva žalobkyně k nemovitostem do katastru nemovitostí, tj. k 31. 10. 2017. Zatímco žalobkyně zastává názor, že skrze přechodná ustanovení je na věc aplikovatelná právní úprava účinná ke dni uzavření smlouvy o finančním leasingu (dříve finančním nájmu), tj. právní úprava účinná ke dni 17. 11. 2004. Konkrétně pak zůstává spornou otázkou splnění podmínky doby trvání nájmu nemovité věci k naplnění definičních znaků leasingové smlouvy dle zákona o daních z příjmů, jelikož právní úprava účinná ke dni 17. 11. 2004 požadovala dobu trvání nájmu u nemovitých věcí alespoň 8 let, avšak právní úprava účinná ke dni 31. 10. 2017 již požaduje dobu trvání nájmu u nemovitých věcí alespoň 30 let. Krajský soud se tak zabýval touto právní otázkou, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Zprvu lze jistě souhlasit s žalovaným, že dle § 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění, vzniká daňová povinnost okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. Daňová povinnost žalobkyni vznikla dne 31. 10. 2017, tj. dnem právních účinků kupní smlouvy na dotčené nemovitosti. Na posouzení daňové povinnosti se tak použije právní úprava účinná ke dni vzniku daňové povinnosti.

8. Nicméně je nutno na tomto místě zdůraznit, že právní řád České republiky se skládá z platných a účinných zákonných a podzákonných právních předpisů, přičemž každý jeden z takových předpisů je účinný do té doby, dokud není zrušen nebo jiným způsobem pozbyde účinnosti. Právní řád České republiky je tak nutné aplikovat jako celek tvořený četnými právními předpisy, přičemž je u každého předpisu nutno při jeho aplikaci zkoumat, zda stále je či již není účinný, a to jak s ohledem na časovou, tak věcnou působnost.
9. Žalobkyně ve svém daňovém přiznání uplatňovala osvobození od daně z nabytí nemovitostí dle § 9 odst. 2 zákona o dani z nabytí nemovitostí, ve znění účinném ke dni vzniku daňové povinnosti, tj. 31. 10. 2017, dle kterého je od daně z nabytí nemovitých věcí osvobozeno nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je předmětem finančního leasingu podle zákona upravujícího daně z příjmů, jejím uživatelem podle zákona upravujícího daně z příjmů. K posouzení, zda předmět daně byl zároveň předmětem finančního leasingu, je nutné nahlédnout do ustanovení zákona o dani z příjmů, které finanční leasing definují rovněž pro účely zákona o dani z nabytí nemovitostí. A právě zde shledává krajský soud pochybení daňových orgánů.
10. Finanční leasing upravuje zákon o dani z příjmů, ve znění účinném ke dni vzniku daňové povinnosti, tj. 31. 10. 2017, v ust. § 21d, který ve svém odst. 2 stanoví: „*Minimální dobou finančního leasingu je minimální doba odpisování hmotného majetku uvedená v § 30 odst. 1 nebo doba odpisování podle § 30a nebo 30b v okamžiku uzavření smlouvy. U hmotného majetku zařazeného v odpisové skupině 2 až 6 podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu se tato doba zkracuje o 6 měsíců.*“ V návaznosti na to dle § 30 odst. 1 zákona o dani z příjmů, v odpisové skupině 4 činí doba odpisování minimálně 20 let, v odpisové skupině 5 činí doba odpisování minimálně 30 let, v odpisové skupině 6 činí doba odpisování minimálně 50 let. Zákon o dani z příjmů, ve znění účinném ke dni vzniku daňové povinnosti, tj. 31. 10. 2017, stanovuje nejkratší možnou dobu finančního leasingu na dobu 30 let. Na tomto místě daňové orgány ukončily své právní posouzení daňové povinnosti žalobkyně, aniž by hlouběji zkoumaly právní úpravu, která tuto nejkratší možnou dobu finančního leasingu do zákona o dani z příjmů zavedla.
11. Výše zmíněná právní úprava byla do zákona o dani z příjmů zavedena novelou zákona č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tato novela ve svém čl. I., bod 108, obsahovala znění nově vkládaného odst. 2 (viz znění výše). Nelze však opominout přechodné ustanovení obsažené v čl. II zmíněné novely č. 267/2014, bod 23, který zní: „Ustanovení o finančním leasingu zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije na smlouvy o finančním leasingu, u kterých byl předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém obvyklému užívání přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Z citovaného přechodného ustanovení tak zcela jasně vyplývá, že byl-li předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém obvyklému užívání přede dnem nabytí účinnosti této novely, užije se na takovou smlouvu ustanovení o finančním leasingu dle zákona o dani z příjmů ve znění před nabytím účinnosti zmíněné novely. Ze správního spisu vyplývá, že předmětné nemovitosti byly žalobkyni přenechány ve stavu způsobilém k obvyklému užívání již roce 2004, tedy ještě před nabytím účinnosti novely, zákona č. 267/2014 Sb. Uzavřenou leasingovou smlouvu

bylo tedy v tento moment nutno posuzovat dle právní úpravy účinné do dne nabytí účinnosti novely č. 267/2014 Sb., tj. do 1. 1. 2015.

12. Zákon o dani z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2014 upravoval nejkratší možnou dobu finančního leasingu v ust. § 24 odst. 4 písm. a), který výslovně stanovil: „*doba finančního leasingu hmotného movitého majetku činí alespoň minimální dobu odpisování uvedenou v § 30 odst. 1; u hmotného movitého majetku zařazeného v odpisové skupině 2 nebo 3 podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu lze dobu finančního leasingu zkrátit až o 6 měsíců. U nemovitých věcí musí doba finančního leasingu trvat nejméně 30 let.*“ Avšak opět v tomto případě je nutno zohlednit, za jakých podmínek se toto ustanovení do zákona o dani z příjmů začlenilo. Ustanovení § 24 odst. 4 písm. a) ve výše citovaném znění bylo do zákona o dani z příjmů začleněno novelou, zákonem č. 261/2007 Sb., o stabilizaci veřejných rozpočtů, který svým čl. I, bodem 121 nahradil ve větě druhé číslo „8“ číslem „30“. Touto novelou tedy došlo ke změně zákonného požadavku na nejkratší možnou dobu finančního leasingu (pro daňové účely). Ale i v tomto případě je nutné tuto novelu aplikovat jako celek, tudíž i s přechodnými ustanoveními. V čl. II. bodu 12 zákona č. 261/2007 Sb., se stanovuje, že „*U hmotného majetku, který je předmětem smlouvy o finančním pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku uzavřené do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se až do doby ukončení finančního pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku použije zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ I v tomto případě je tak nutno při posuzování zákonných náležitostí pro finanční leasing postupovat dle úpravy platné před nabytím účinnosti zákona č. 261/2007 Sb. V tom případě je tedy nutno vycházet ze zákonné úpravy, která v § 24 odst. 4 písm. a) zákona o dani z příjmů stanovovala, že „*U nemovitostí musí doba nájmu trvat nejméně osm let.*“ Takto znějící ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o dani z příjmů bylo účinné i ke dni podpisu smlouvy o finančním leasingu mezi žalobkyní a společností TESTA INVEST, tj. ke dni 17. 11. 2004. Krajský soud tak musí dát za pravdu žalobkyni, že při posuzování daňové povinnosti žalobkyně, konkrétně pak při posuzování zákonných náležitostí finančního leasingu, byly daňové orgány povinny vycházet z právní úpravy účinné v době uzavření takové smlouvy, jelikož i přes četnou novelizaci zákona o dani z příjmů, přechodná ustanovení vždy za splnění podmínek odkazují při posuzování náležitostí finančního leasingu na právní úpravu účinnou před nabytím účinnosti citovaných dílčích novel.
13. Žalovaný dokonce k tomuto závěru rovněž dospěl, když v bodě [35] žalovaného rozhodnutí uvádí: „*Jelikož byla leasingová smlouva uzavřena v roce 2004, právní režim smlouvy se řídí zákonem č. 586/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2007. Leasingová smlouva splňuje podmínku minimálního trvání finančního pronájmu v délce 8 let.*“ Následně však žalovaný svůj názor mění a uvádí: „*Ze smluv uzavřených před 1. 1. 2014 mohou však být smlouvami o finančním leasingu jen smlouvy splňující všechny podmínky pro finanční leasing stanovené zákonem o daních z příjmů, včetně podmínky minimální doby jeho trvání, která je navázána od 1. 1. 2014 na dobu odepisování.*“ Tento názorový obrat však žalovaný nijak neodůvodnil a nepodložil žádným zákonným podkladem. Navíc tento závěr žalovaného je v rozporu s již citovaným přechodným ustanovením obsaženým v čl. II zmíněné novely č. 267/2014, bod 23, který zní: „*Ustanovení o finančním leasingu zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije na smlouvy o finančním leasingu, u kterých byl předmět finančního leasingu uživateli přenechán ve stavu způsobilém*

obvyklému užívání přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Krajský soud tak hodnotí takové úvahy žalovaného za nesprávné.

14. Navíc, jak správní soudy ustáleně judikují, z odůvodnění správního rozhodnutí „*musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Skutkový stav byl v řízení před správními orgány zjištěn dostatečně, což ani není mezi stranami sporné. Uvádí-li však správní orgán ve svém rozhodnutí právní normu, kterou při svém rozhodování použil a která byla zároveň před správním orgánem sporována, je povinností správního orgánu v rozhodnutí náležitě odůvodnit, z jakého důvodu užil právě tuto právní normu. Nicméně žalovaný a před ním správní orgán I. stupně neuvedl žádné úvahy, které vedly správní orgány k nepoužití výše citovaných přechodných ustanovení, tudíž nedostatečně odůvodnily, z jakých důvodů aplikovali právní úpravu navázanou na den 1. 1. 2014. S námitkou žalobkyně ohledně aplikovatelnosti správné právní úpravy, vznesenou v odvolání, se žalovaný žádným způsobem v rozhodnutí nevypořádal. Krajský soud tak musel žalované rozhodnutí posoudit z tohoto hlediska též jako nepřezkoumatelné.
15. K tomu ještě krajský soud uvádí, že žalobkyní citovaná novela, zákon č. 545/2005 Sb., konkrétně Čl. II, bod. 9, ze které vyplývá, že „*U hmotného majetku, který je předmětem smlouvy o finančním pronájmu s následnou koupí najatého hmotného majetku uzavřené do konce zdaňovacího období započatého v roce 2004, se pro účely ustanovení § 24 odst. 4 písm. a), § 24 odst. 4 písm. b) a § 30 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění zákona č. 492/2000 Sb. použije doba odpisování platná v době uzavření smlouvy.*“, může dle krajského soudu sloužit pouze k dokreslení celkového uvažování zákonodárce při novelizacích zákona o dani z příjmů. Zákon č. 545/2005 Sb., neměnil nejkratší možnou dobu nájmu u finančního leasingu, tato doba byla změněna až cit. zákonem č. 261/2007 Sb. Žalobkyní citovaná novela, zákon č. 545/2005 Sb., názorně dokresluje, že zákonodárce vždy udržoval pro smlouvy uzavřené před účinností novel právní jistotu, spočívající v aplikaci právní úpravy účinné před účinností novelty.
16. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud tak zrušil žalované rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).
17. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalobkyni tak krajský soud přiznal náklady právního zastoupení a soudní poplatek. Při stanovení výše náhrady právního zastoupení postupoval krajský soud dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „*vyhl. č. 177/1996 Sb.*“) a přiznal úspěšnému žalobkyni proti žalovanému tyto náklady:
 - odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb./) dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6 200,- Kč (2 x 3 100,- Kč);

- paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby po 300,- Kč ve výši 600,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba /§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb./).
- navýšení 21% DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s., tj. 1 428,- Kč.

Dále krajský soud přiznal žalobkyni právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč. Celkové náklady řízení, které je žalovaný povinen uhradit žalobkyni, tak činí 11 228,- Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 10. března 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu